

OPERAPLUS.CZ

1. Mezzosopranistka Michaela Zajmi: Zpěv funguje jako terapie

25.06.2024 operaplus.cz - Gabriela Špalková

Odkaz na originál

Klíčová slova: divadle; moravskoslezském; Národním; Ostravě

Jaká byla cesta Michaely Zajmi na naše a zahraniční operní jeviště? Jakou roli by si chtěla zahrát a co jí ještě čeká? To a mnohem více se dozvíte v našem rozhovoru.

Mezzosopranistka Michaela Zajmi, brněnská rodačka, by snadno mohla mít u svého jména přívlastek Rossiniiovská pěvkyně – Rossini ji provází od počátků její kariéry a zpívá jej stále. Ale jak říká – hlas se přirozeně vyvíjí a její repertoár je široký. Jsou v něm nejen mezzosopranové kolorатурní role, ale také například Dvořákova Káča, Janáčkův Zlatohřbítek, Massenetova Charlotta, postavy Mozartovy, za roli Angeliny v Rossiniho La Cenerentola (Popelka) v Národním divadle Brno a za roli Giovanny Seymour v Anně Boleně Gaetana Donizettiho v **Národním divadle moravskoslezském v Ostravě** figurovala v širších nominacích na Cenu Thálie. Je vyhledávanou koncertní pěvkyní a ráda a často zpívá písňovou literaturu. "Písňe miluju," říká a nadšeně se o nich rozhovoří. Když energicky vypráví o své cestě ke zpěvu a o své kariéře, je veselá, bezprostřední, uvědomujete si ovšem osobní zodpovědnost, s níž ke všemu přistupuje. Svým nadšením a vnitřním zápallem si vás rychle získá. Kromě umělecké dráhy se úspěšně věnuje i pedagogické činnosti. A vše dokáže skloubit s rodinným životem – jejím manželem je violoncellista, koncertní mistr orchestru pražského Národního divadla Bledar Zajmi, společně vychovávají čtyřletého syna Floriana. Po nabitě sezóně se chystají na prázdniny, ale Michaela Zajmi si v červenci příliš neodpočine. Čeká ji Dona Elvíra v Mozartově Donu Giovannim v produkci Národního divadla Mannheim v barokním divadle ve Schwetzingenu. "Loni na podzim jsem do Mannheimu jela na záskok Dorabellou do Cosi fan tutte, je to táž inscenace, která se hraje u nás ve Stavovském divadle. Zřejmě byli spokojeni, tamní intendant psal, že uvádějí Dona Giovannioho a žádal mě o Elvíru. Zpívat budu tři představení, divadlo je nádherné s výbornou akustikou a moc se na to těším," říká. Cesta na naše a zahraniční operní jeviště nebyla tak přímočará, jak by se mohlo zdát. Přestože zpěv provázel Michaelu Zajmi od dětství, byla na cestě k profesionální dráze malá oklika, kterou pěvkyně ovšem vnímá jako velké plus.

Před konzervatoří jste vystudovala ještě jinou střední školu. Jak to bylo s vaší cestou na divadelní a koncertní pódia?

Moji rodiče měli rádi operu, v brněnském divadle měli předplatné a brávali mě s sebou. Pamatuji si, že když jsem byla asi tak ve svých osmi letech na Prodané nevěstě, vrátili jsme se domů a já si začala zpívat sama od sebe Milostné zvířátko – utkvělo mi v paměti. A tak mě maminka vzala do základní umělecké školy, jestli bych mohla zpívat ve sboru. Paní učitelka ale pro sbor nebyla, řekla mamince, že s tak silným hlasem bych vyčnívala. A začala mě učit sólový zpěv. Na konzervatoř jsem hned po základní škole nenastoupila, raději brali starší hlasy, u nichž už se profiluje hlasový obor. Respektovala jsem to a šla studovat střední pedagogickou školu. Na konzervatoř jsem tedy nastoupila až po maturitě a jsem ráda. Už tehdy jsem si uvědomovala, že je to pro mě plus a čím jsem starší, tím více to oceňuji. Hlas se mi přirozeně vyvíjel, nikdo mě nezkazil. Když vidím, jak čtrnáctiletí mnohdy zpívají árie a věci, které pro ně ještě vůbec nejsou, jak se špatným přístupem kazí krásné hlasy, je mi mladých lidí líto. Já jsem byla starší a než jsem na profesionální dráhu nastoupila, měla větší prostor pro studium. Jsem za to ráda.

Nastoupila jste na ni ovšem rychle a úspěšně – jako Rosina v Lazebníku sevillském Gioacchina Rossiniho, tedy rolí, kterou zpíváte dosud.

Začínala jsem jako kolorатурní mezzosopran, Rosina v Divadle J. K. Tyla v Plzni byla moje první role a nesmírně ráda na ni a celou tu dobu vzpomínám. Bylo mi tehdy pětadvacet let, končila jsem šestý ročník pražské konzervatoře. Režisér Josef Novák, který tehdy Lazebníka sevillského v Plzni režíroval, oslovil přímo Pražskou konzervatoř a Jitka Soběhartová doporučila mě. Plzeň měla výbornou úroveň a pověst, všichni tam chtěli zpívat a já jsem tam dostala Rosinu! Bylo to po všech stránkách výborné představení – hudebně ho nastudoval a dirigoval pan dirigent Ivan Pařík, který se nám nesmírně věnoval, režíroval ho Josef Novák, skvělý praktik – co víc jsem si mohla přát. Byla jsem šťastná, že jsem začínala v Plzni a s takovými osobnostmi! Bylo to báječné a pro mě to byla nejlepší možná škola. A přála bych takový start každému mladému pěvci!

Pak jsem zpívala v Českých Budějovicích Čerta a Káču, poté jsem už v Národním divadle dostala roli Žínky v Rusalce a následovalo angažmá ve Státní opeře, kde jsem dostávala krásné mezzosopranové příležitosti, například Floru ve Verdiho Rigolettovi, Druhou dámu v Mozartově Kouzelné flétně, Jenička v Humperdinckově opeře Jeniček a Mařenka a znovu Rosinu. Po spojení pražských operních scén vystupuji na všech scénách. Národní divadlo pro mě vždycky bylo opravdu takřka posvátné místo, ta „zlatá kaplička“, ke které se přistupuje s úctou; na chodbách jsem potkávala vynikající starší kolegy, k nimž jsem cítila úctu, pokoru k tomu, co už mají za sebou, čeho dosáhli. Velmi jsem obdivovala například Evu Urbanovou, kterou jsem slyšela jako Libuši. Možnost setkávat se s takto zkušenými kolegy jsem vnímala jako velkou inspiraci a obohacení. Dnes je to jiné – mladí lidé přicházejí a zdá se mi, jako by si při příchodu do Národního divadla vůbec neuvědomovali, kam vstupují, do jakého prostředí a s jakou historií. Nevím, kde je chyba... Problém vidím i v tom, že řada z nich nemá mnoho zkušeností, nejsou dobře připraveni, nápor divadelního provozu hlasově nevydrží a brzy odejdou. Já osobně velmi vzpomínám na svoji paní profesorku Antonii Denygrovou, slyšela jsem ji už jen z nahrávek, ale z jejích rad čerpám nejvíce i z hlediska psychologie. Vyprávěla mi, co zažívala v divadle, připravovala mě tak na to, s čím se budu setkávat, jak se mám s věcmi vypořádat. Říkala mi: "Jdi na to jeviště a užij si to, nemysli na nic jiného!"

Kolorатурní mezzosopranový obor jste neopustila, ztvárnila jste postupně hned několik hlavních postav v Rossiniho operách na několika scénách v republice. Ale zároveň zpíváte řadu dalších rolí – k čemu máte v současné době nejlíže?

Jsem ráda, že mě potkalo tolik Rossiniho postav. Po Rosině, kterou zpívám ještě dnes v Národním divadle, přišla Popelka ve

Stavovském divadle a v Brně – stále na koncertech ráda zpívám velkou árii Angeliny Nacqui all'affanno... Non piu mesta . A v Plzni jsem dostala v pozdějších letech po Rosině ještě další dvě role v Rossiniho komických operách Turek v Itálii a v Italka v Alžírě . Velmi ráda zpívám árie z francouzských oper, ty jsou mi velmi blízké, proto jsem měla velikou radost, když jsem byla obsazena do role Charlotte ve Wertherovi Julese Masseneta. Pro můj hlasový obor jsou krásné role v operách Gaetana Donizettiho, Leoše Janáčka, mám samozřejmě ráda celou řadu dalších. Ale přece jen po narození dítěte si hlas trochu sedne, změní se, dostávám se proto i k dalším oborům. Například k Elvíře v Donu Giovannim , jsem moc ráda, že mě Robert Jindra oslovil a mohla jsem ji nastudovat. Rozhodně se nechci po čtyřicítce bránit dramatičtější rolím, ale budu v jejich výběru opatrná. Nevrhám se do nových věcí po hlavě, koloraturního oboru se nechci zříkat. Jsem ráda, že si ho udržuji. Je to i jistá hlasová hygiena, když bych nezpívala koloratury, hlas by ztěžkl.

Kterou dramatičtější roli byste si přála ztvárnit?

Přát si můžete ledacos, otázka je, co si můžete s hlasem dovolit a zda typově odpovídá partu a charakteru role. Nechávám věci otevřené a čekám, jak se situace vyvine. Ale když se ptáte na přání – přála bych si jednou třeba zpívat Eboli z Verdiho Dona Carlose , ale teď by to ještě rozhodně nešlo. Byla bych také ráda, kdyby mě v budoucnu neminula Saint-Saënsova Dalila . Co už ale možné bylo a za co jsem nesmírně šťastná, to byla právě Charlotta ve Wertherovi – je to tak krásná role. A když jsem ji dozpívala, měla jsem pocit, že ji můžu zpívat hned znovu, že mám pořád sílu. A to je super.

Co vás čeká v příští sezóně?

V divadle začínají zkoušky od konce srpna, podzim bude hodně pestrý. Už v září začneme zkoušet ve Státní opeře s Václavem Luksem a jeho Collegiem Vocale 1704 francouzskou barokní operu Jeana-Philippa Rameaua Platée , kde budu zpívat roli Juno, premiéra se koná 21. listopadu. Začátkem září se uskuteční na Dvořákově Praze koncertní provedení opery Mrtvé Město Ericha Korngolda se Symfonickým orchestrem hlavního města Prahy FOK a Tomášem Braunerem, na konci září vystoupím s dalšími českými pěvci v provedení Janáčkovy Glagolské mše v italské Pise s Janáčkovou filharmonií Ostrava a Českým filharmonickým sborem Brno, dirigovat bude Gábor Káli.

Mezi řadou vašich ocenění jsou i ceny za interpretaci písní, na 44. ročníku Mezinárodní pěvecké soutěže Antonína Dvořáka v Karlových Varech jste jich mimo jiné získala hned několik. Jaký je váš vztah k písním?

Miluju je! Zpívám je ráda a jsem vděčná za každou příležitost. Opera je nádherná. Ale písně – to jsou docela jiné světy. Lákaly mě vždycky a lákají stále.

Čím vás oslovují, čím jsou vám blízké?

Koncentrací prožitku a jeho hloubkou, intenzitou, svou niterností. V písni na malé ploše můžete vyjádřit lásku, bolest, dokážete vydat ze sebe všechno a předat to posluchači. A jste blízko publiku, vše má specifický, intimní charakter. Musíte absolutně ovládat hlas ve všech polohách, ve veškeré dynamice, v pianu, ve forte... jsou písně, v nichž jsou silná forte. Velmi vítám písňové recitály ve Stavovském divadle, které organizují Zdeněk Klauza a Beno Blachut, již několikrát jsem měla to štěstí, že jsem v nich účinkovala. Měla jsem také možnost zpívat pozdní písně Richarda Strausse, oslovila mě Zlínská filharmonie s Tomášem Braunerem. Straussovy písně sice nejsou psány pro mezzosoprán, ale rozsahem mi vyhovovaly a byla jsem velmi šťastná, že jsem je zpívala. Později jsme je uvedli v komorní verzi spolu s mým ‚dvorním‘ pianistou Pavlem Voráčkem v Praze, to bylo zase něco jiného. Partnerství s klavíristou, ta souhra, je na interpretaci písní něco, co se v opeře nedá zažít. Pavel Voráček je můj umělecký parták – citlivě doprovází, respektuje dynamiku. Spolupracujeme spolu i dramaturgicky. Například pro mě našel prakticky neznámé německé Písně milostné Viléma Blodka v českém překladu Karla Hašlera, které jsme už s úspěchem uvedli. Natočili jsme je také na jaře loňského roku pro plzeňské studio Českého rozhlasu. Jsou nádherné a mám radost, že se díky rozhlasu dostanou k širšímu publiku. Komorní tvorba mi je obecně velmi blízká. Mám moc ráda Janáčkův Zapisník zmizelého , ten budeme také uvádět letos na podzim s Alešem Brisceinem, u klavíru s Pavlem Voráčkem, všichni se na to moc těšíme. A s manželem nás čeká písňový koncert v listopadu v Dánsku.

S jakým repertoárem do Dánska jedete?

Oslovil nás dánský skladatel Kuno Kjarbye, který zhudebnil Shakespearovy sonety pro violoncello a zpěv. Manžel měl v Dánsku koncert, Kuno Kjarbye na něm byl, a protože se mu líbil manželův výkon, oslovil ho. A jak si povídali, došlo i na manželku zpěvačku. A Kuno Kjarbye hned zareagoval, že má zhudebněné Shakespearovy sonety pro zpěv a violoncello, a jestli bychom je nechtěli v Dánsku provést. Odpověď byla jasná – samozřejmě, moc rádi! Domluvili jsme se a máme z naší spolupráce velkou radost. V Roskilde poblíž Kodaně se otevírá nový koncertní sál a budeme vystupovat právě na zahajovacím koncertě u příležitosti jeho otevření. Provedeme tedy Shakespearovy sonety Kuna Kjarbye a na moje přání Janáčkovu Moravskou lidovou poezii . Když jezdím do zahraničí, více než árie zpívám písně, snažím se zařazovat české věci, které nejsou až tak známé – Biblické a Milostné písně Antonína Dvořáka známé jsou, ale zpívám ráda a chci zpívat i další – Janáčka, Blodka, také Smetanovy písně jsou nesmírně krásné. Součástí vašich aktivit je i pedagogická činnost. Jak vnímáte zájem o výuku sólového zpěvu?

Mám hodně soukromých žáků a jejich věkový rozptyl je poměrně velký. Od malých dětí ve věku 8 let až k dospělým lidem. Vyučuji také ženu, které je padesát let. Pedagogická práce mě strašně baví a nabíjí mě. Když vidím, že jsou mí žáci úspěšní, v soutěžích, nebo se dostanou do prestižních sborů, že je zpěv baví a naplňuje, přináší mi to radost a naplňuje to i mě. Také mě od září čeká nová etapa, začínám učit na velice erudovaném Gymnáziu a Hudební škole hlavního města Prahy a na to se moc těším. S manželem jsme letos v červnu již po čtvrté uspořádali ve spolupráci se Základní uměleckou školou Jeseník Mezinárodní interpretační kurzy Jeseník. Zastavme se u nich – Jeseník je na samých hranicích s Polskem, viděno z ‚pragocentrického‘ hlediska poměrně odlehlá oblast České republiky. Jak se tam daří hudbě?

Není to snadné – Jeseník je na samém konci republiky, je to poměrně chudý kraj. Proto nechceme s manželem, aby účastníci kurzů něco platili, pořádáme je pro děti zdarma. Naším cílem je, abychom podpořili jejich snažení, pomohli jim. Finančně je možné kurzy realizovat díky sponzorovi, panu Cyrilu Svozilovi, který hradí náklady, zahraničním lektorům letenky, ubytování. On sám pochází z tohoto kraje, ví, že není snadné se tu uplatnit a prosadit, a proto tuto aktivitu podporuje. Nesmírně si toho vážíme. Manžel díky svým kontaktům se zahraničím zprostředkuje kvalitní zahraniční lektory, v letošním roce přijel houslista Smerald Spahiu a flétnistka Monika Wimberger, která hraje na barokní flétnu. S dětmi s lektory nejen společně pracujeme, ale také koncertujeme. Kurzy začínají koncertem lektorů, aby děti věděly, kdo je bude učit, co je čeká. A zakončujeme je velkým koncertem v sále, manžel hraje s dětmi, třeba deseti malými cellisty, já zpívám s dalšími lidové písně. Vždycky se na to těšíme. Vnímáme to jako naše poslání. Jsme šťastní, i

letos měly kurzy veliký úspěch a že naše práce má smysl.

Čím si myslíte, že je zpěv pro člověka? Co přinese studium zpěvu dospělému? Naplňuje ho vnitřně? Funguje jako určitý ventil citů? Přesně tak to vnímám. Například moje padesátiletá žákyně miluje zpěv od dětství. Ale rodiče jí studium neumožnili. Chodila tedy do sborečku, až ve svých čtyřiceti letech začala objevovat krásy opery a chtěla začít zpívat i sóla. Jsem nesmírně šťastná za spolupráci s ní a jsem šťastná za ni a její pokroky. Bere všechno nesmírně poctivě, připravuje se, a posouváme se pořád dál. Sama říká, že zpěv je pro ni terapie, že je to, jako by chodila k psychologovi. Jemu by řekla o svých problémech, mně je vyzpívá. Je pro mě neuvěřitelné, že zpěv takto funguje, že pomáhá, uvolňuje napětí a přináší vnitřní krásu a rovnováhu. Je to zkrátka úžasné. Jsem šťastná, že mohu být u toho a při tom.

Gioacchino Rossini: Lazebník sevillský, Národní divadlo – Michaela Zajmi (foto se souhlasem Michaely Zajmi) Michaela Zajmi (foto Kateřina Janišová)

Gioacchino Rossini: Lazebník sevillský, Divadlo J. K. Tyla Plzeň – Michaela Zajmi (foto Marta Kolařová)

Antonín Dvořák: Čert a Káča, Národní divadlo – Richard Samek a Michaela Zajmi (foto se souhlasem Michaely Zajmi)

Gioacchino Rossini: Italka v Alžíru, Divadlo J. K. Tyla Plzeň – Michaela Zajmi (foto Irena Štěrbová)

Gioacchino Rossini: Lazebník sevillský, Divadlo J. K. Tyla Plzeň – Michaela Zajmi a Jakub Kettner (foto Marta Kolařová) Bledar Zajmi a Michaela Zajmi (foto se souhlasem Michaely Zajmi)

Mezinárodní interpretační kurzy Jeseník 2024 (foto se souhlasem Michaely Zajmi)

Gioacchino Rossini: Lazebník sevillský, Národní divadlo – Michaela Zajmi (foto se souhlasem Michaely Zajmi) Michaela Zajmi (foto Kateřina Janišová)

Gioacchino Rossini: Lazebník sevillský, Divadlo J. K. Tyla Plzeň – Michaela Zajmi (foto Marta Kolařová)

Antonín Dvořák: Čert a Káča, Národní divadlo – Richard Samek a Michaela Zajmi (foto se souhlasem Michaely Zajmi)

Gioacchino Rossini: Italka v Alžíru, Divadlo J. K. Tyla Plzeň – Michaela Zajmi (foto Irena Štěrbová)

Gioacchino Rossini: Lazebník sevillský, Divadlo J. K. Tyla Plzeň – Michaela Zajmi a Jakub Kettner (foto Marta Kolařová) Bledar Zajmi a Michaela Zajmi (foto se souhlasem Michaely Zajmi)

Mezinárodní interpretační kurzy Jeseník 2024 (foto se souhlasem Michaely Zajmi)

Gioacchino Rossini: Lazebník sevillský, Národní divadlo – Michaela Zajmi (foto se souhlasem Michaely Zajmi) Michaela Zajmi (foto Kateřina Janišová)

Gioacchino Rossini: Lazebník sevillský, Divadlo J. K. Tyla Plzeň – Michaela Zajmi (foto Marta Kolařová)

Antonín Dvořák: Čert a Káča, Národní divadlo – Richard Samek a Michaela Zajmi (foto se souhlasem Michaely Zajmi)

Gioacchino Rossini: Italka v Alžíru, Divadlo J. K. Tyla Plzeň – Michaela Zajmi (foto Irena Štěrbová)

Gioacchino Rossini: Lazebník sevillský, Divadlo J. K. Tyla Plzeň – Michaela Zajmi a Jakub Kettner (foto Marta Kolařová) Bledar Zajmi a Michaela Zajmi (foto se souhlasem Michaely Zajmi)

Mezinárodní interpretační kurzy Jeseník 2024 (foto se souhlasem Michaely Zajmi)

Gioacchino Rossini: Lazebník sevillský, Národní divadlo – Michaela Zajmi (foto se souhlasem Michaely Zajmi) Michaela Zajmi (foto Kateřina Janišová)

Gioacchino Rossini: Lazebník sevillský, Divadlo J. K. Tyla Plzeň – Michaela Zajmi (foto Marta Kolařová)

Antonín Dvořák: Čert a Káča, Národní divadlo – Richard Samek a Michaela Zajmi (foto se souhlasem Michaely Zajmi)

Gioacchino Rossini: Italka v Alžíru, Divadlo J. K. Tyla Plzeň – Michaela Zajmi (foto Irena Štěrbová)

Gioacchino Rossini: Lazebník sevillský, Divadlo J. K. Tyla Plzeň – Michaela Zajmi a Jakub Kettner (foto Marta Kolařová) Bledar Zajmi a Michaela Zajmi (foto se souhlasem Michaely Zajmi)

Mezinárodní interpretační kurzy Jeseník 2024 (foto se souhlasem Michaely Zajmi)

Gioacchino Rossini: Lazebník sevillský, Národní divadlo – Michaela Zajmi (foto se souhlasem Michaely Zajmi) Michaela Zajmi (foto Kateřina Janišová)

Gioacchino Rossini: Lazebník sevillský, Divadlo J. K. Tyla Plzeň – Michaela Zajmi (foto Marta Kolařová)

Antonín Dvořák: Čert a Káča, Národní divadlo – Richard Samek a Michaela Zajmi (foto se souhlasem Michaely Zajmi)

Gioacchino Rossini: Italka v Alžíru, Divadlo J. K. Tyla Plzeň – Michaela Zajmi (foto Irena Štěrbová)

Gioacchino Rossini: Lazebník sevillský, Divadlo J. K. Tyla Plzeň – Michaela Zajmi a Jakub Kettner (foto Marta Kolařová) Bledar Zajmi a Michaela Zajmi (foto se souhlasem Michaely Zajmi)

Mezinárodní interpretační kurzy Jeseník 2024 (foto se souhlasem Michaely Zajmi)

Gioacchino Rossini: Lazebník sevillský, Národní divadlo – Michaela Zajmi (foto se souhlasem Michaely Zajmi) Michaela Zajmi (foto Kateřina Janišová)

Gioacchino Rossini: Lazebník sevillský, Divadlo J. K. Tyla Plzeň – Michaela Zajmi (foto Marta Kolařová)

Antonín Dvořák: Čert a Káča, Národní divadlo – Richard Samek a Michaela Zajmi (foto se souhlasem Michaely Zajmi)

Gioacchino Rossini: Italka v Alžíru, Divadlo J. K. Tyla Plzeň – Michaela Zajmi (foto Irena Štěrbová)

Gioacchino Rossini: Lazebník sevillský, Divadlo J. K. Tyla Plzeň – Michaela Zajmi a Jakub Kettner (foto Marta Kolařová) Bledar Zajmi a Michaela Zajmi (foto se souhlasem Michaely Zajmi)

Mezinárodní interpretační kurzy Jeseník 2024 (foto se souhlasem Michaely Zajmi)

Gioacchino Rossini: Lazebník sevillský, Národní divadlo – Michaela Zajmi (foto se souhlasem Michaely Zajmi) Michaela Zajmi (foto

Kateřina Janišová)

Gioacchino Rossini: Lazebník sevillsky, Divadlo J. K. Tyla Plzen – Michaela Zajmi (foto Marta Kolafov)

Antonín Dvořák: ˇert a Kcha, Národní divadlo – Richard Samek a Michaela Zajmi (foto se souhlasem Michaely Zajmi)

Gioacchino Rossini: Italka v Alžíru, Divadlo J. K. Tyla Plzen – Michaela Zajmi (foto Irena Štěrbová)

Gioacchino Rossini: Lazebník sevillsky, Divadlo J. K. Tyla Plzen – Michaela Zajmi a Jakub Kettner (foto Marta Kolafov)

Bledar Zajmi a Michaela Zajmi (foto se souhlasem Michaely Zajmi)

Mezinárodní interpretan kurzy Jeseník 2024 (foto se souhlasem Michaely Zajmi)

Gioacchino Rossini: Lazebník sevillsky, Národní divadlo – Michaela Zajmi (foto se souhlasem Michaely Zajmi) Michaela Zajmi (foto Kateřina Janišová)

Gioacchino Rossini: Lazebník sevillsky, Divadlo J. K. Tyla Plzen – Michaela Zajmi (foto Marta Kolafov)

Antonín Dvořák: ˇert a Kcha, Národní divadlo – Richard Samek a Michaela Zajmi (foto se souhlasem Michaely Zajmi)

Gioacchino Rossini: Italka v Alžíru, Divadlo J. K. Tyla Plzen – Michaela Zajmi (foto Irena Štěrbová)

Gioacchino Rossini: Lazebník sevillsky, Divadlo J. K. Tyla Plzen – Michaela Zajmi a Jakub Kettner (foto Marta Kolafov)

Bledar Zajmi a Michaela Zajmi (foto se souhlasem Michaely Zajmi)

Mezinárodní interpretační kurzy Jeseník 2024 (foto se souhlasem Michaely Zajmi)

URL | <https://operaplus.cz/mezzosopranistka-michaela-zajmi-zpev-funguje-jako-terapie/>

« zpět na zaatek